Ч. 137. Второк 4 липня (21 червня) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Хорвати супротив угорскої кризи. — Анархія в Росиї. — Росийско-японьска війна.

Супротив кризи, яка повисла над Угорщиною, цікаво знати, яке становище займають в тій справі Хорвати, одинокий нарід краів угорскої корони, що має досить навіть широку автономію. Погляди Хорватів на угорску кризу так очеркує о. Періц, хорватский посол з Дальматиї, у віденьскій часописи Wiener Allg. Ztg.: Очи Хорватів з віденьского парляменту безнастанно звернені на Угорщину. Мусимо рішити ся, чи маємо дати дальше себе гнобити Мадярам, чи може вже надійшла пора жадати тісного сполученя Хорватиї, Славониї і Дальматиї з Австриєю. Дня 2 вересня відбуде ся в Загребі конференция всіх хорватских послів і від єї висліду буде зависіти дальший напрям хорватскої політики. А здає ся, що до того часу і на Угорщині сяк чи так прояснять ся відносини. Австро-угорска монархія подібна нині до хати, в якій тріскають стіни, а у всіх кутах тріщить. Ледве заліплять одну щілину, в иншім місци повстає друга. Репарациї тягнуть ся без кінця і тому треба рішити ся вкінци на нову будову. На Угорщині зрозуміли то; почали будову власного дому, а що їм не достає власних сил, Мадяри сягають по них до зовнішних жерел і жадають від Корони безнастанно нових уступок, які находять ся поза рамами, сотвореними дуалізмом. Мадярам не ходить вже зовсім нині о угорку команду, але, як мені то сказав один з угорских послів, о забезпечене себе на всякий случай. Нинішну ситуацию Мадяри витворили умисно, числячи на те, що міродатні чинники уступлять для сьвятого спокою, щоби тілько не довести до катастрофи.

Мадяри ішли наперед безоглядно, викликуючи кризу за кризою, так що теперішний стан вже не кризою, а радше революциєю треба би назвати. Тої ризиковної політики імили ся Мадяри від часу, коли побачили, що своєю власною силою не будуть в можности поглотити в себе инші народности в краю і сотворити одноцільну мадярску державу.

Королівский рескрипт відрочив палату послів, а угорске правительство крутить тепер і ловить риби в мутній воді. Погоджене сполученої опозициї з Короною може наступити тілько на підставі компромісу. По моїй думці Мадяри зрезиґнують з дальших жадань на точці войсковости, коли тілько у внутрішних справах одержать зовсім свобідну руку. Чим то грозить для немадярских народностий, отже і для Хорватів, показує ся з неукриваних мадярских тенденций.

Они хотять завести мадярский язик як викладовий до всіх народних шкіл, а також виборчу реформу того змісту, щоби виборче право прислугувало тілько знаючим угорску мову горожанам. Коли Хорвати не хочуть, щоби разом з иншими немадярскими народностями, могли сказати про себе небавом: „ми були“ — то не можуть ніяк згодити ся на такі змаганя Мадярів. Знаючи, що їм грозить і знаючи добре Мадярів, мусять Хорвати завчасу готовити ся до оборони. Мадяри, жалуючись самі на „гнет“, брутально топчуть права инших народностий та майоризують їх і тому в хорватских рядах чимраз голоснійше проявляє ся бажанє, щоби йти з Австриєю, в якій жиють культурні народи, неспосібні до таких надужить, що кличуть о пімсту, яких безнастанно з зимною кровію допускають ся Мадяри.

Отже загребска конференция порішить, чи в будуччині Хорвати підуть з Віднем, чи з Будапештом. Оногди нараджували ся над тим хорватскі посли віденьского парляменту і їх погляди в тім напрямі поділені. Цілковита єдність і однодушність панує між ними тілько на точці льояльности і вірности для пануючого дому. Династия може завсігди числити на Хорватів. Погрози Угорщини, що відлучить ся, не

Старший брат Джіма.

(З анґлїйского — Брет-Гарта).

Коли по бурливім осїннім вечері надтягнула з долини ніч, не видко було спершу серед дощу і вітру ні сліду з цілої оселї. Але поволи вздовж хребта гори Савієр Ґрат заяснїли розкинені хати як блискучі звізди в молочній дорозї. Їх мешканцї повертали від роботи в закопах домів і позасьвічували сьвітло. Але ті звізди того вечера не всї однако ясно сьвітили; особливо дві ріжнили ся різко від себе. В однїй хатї, де очивидячки відбувала ся якась забава, заяснїло богато сьвічок одна за другою; в другій, де було тим тихійше, блимало лиш одиноке сьвітло коло вікна. Обі хати були образом неоднакої долї на сьвітї; творили суперечність, що більшої не можна собі уявити. Там справляв пир Роберт Фалльонер, щасливий що найшов богату жилу золота; тут лежав Дік Ляжем, которого все нещасте переслїдувало, на смертній постели.

Але бідний Дік не був сам. Дедді Фальзом, єго старий сусід, сидів побіч деревляного ліжка недужого і крім догляду старав ся єму показати своє співчуте та потішував єго. Але по лици Фальзома можна було пізнати якийсь неспокій; єго очи заєдно блукали до вікна, де між деревами видко було сьвяточне осьвітлєнє в хатї Фалльонера і він уважнійше прислухував ся сьміхам і співам, що здалека сюди доносили ся, як горячковим віддихам, зойкам і незрозумілим словом недужого. Єму було незвичайно прикро, що не міг брати участи в пирі; але її стан недужого непокоїв єго.

Нетерпеливий зойк недужого обудив добродушного Дедді з єго розсїяности і викликав у него співчуте.

— Ах, очивидно, я знаю, що то значить — впевнював живо недужого — так немов би хто виривав зуб з коренем, що іде крізь ціле тїло. Ах, Боже, менї так було, що я голосно кричав з болю. То біль в костях, ах так — знаю то з досьвіду. Але дивно — говорив дальше понизивши голос — що оно найбільше болить тодї, коли має переставати — так само як хтось, ще при працаню подає нам руку і поклепле що по рамени, заки відійде. А що, не правду я кажу? — скрикнув ликуючи, коли Дік Ляжем упав знов утомлений на твердий мішок, що служив єму за подушку. — В однїй хвили зробилось тобі вже лїпше а на завтра рано будеш вже здоровий як оріх. На тім ломаню в костях розумію ся лїпше як хто; лише у мене було оно студене, що довше триває — у тебе горяче і минає скорше.

Коли би огонь в очах і лицях Ляжема не сьвідчив аж надто достаточно, що він лежав в сильній горячцї, то короткий, божевільний сьміх єго по тих словах був би найліпшим доказом на те. Але добродушному Дедді'ому видало ся то знаком поліпшеня і він потїшаючи недужого говорив:

— Так, так, ти вже приходиш до здоровля і хто знає, чи не зробило би тобі добре, коли би ти трохи встав — для осторожности можеш закинути на себе покривало і відтак оперши́сь на моїм рамени перейшовсь би ти поволеньки до хати Фалльонера. Там зібрали ся всї хлопцї нинї. Таку зміну воздуха поручають лікарі дуже часто і оно помагає.

Але нові зойки недужого розвіяли надто рожеву надію Дедді'ого.

— Кажеш, що о тім не може бути бесїди? Про мене. Остаточно ти мусиш о тім найлїпше знати. Я лиш так скочу на хвильку до Боба і скажу, що ти не можеш прийти. Як стій буду знов тут.

— Лист — бурмотів недужий живо — лист, лист!

Дедді скоро нахилив ся над ліжком, він вже не міг довше сумнївати ся, що Ляжем говорив в горячцї. То відразу змінило цілу річ і накладало на него в якійсь мірі обовязок дати о тім знати зібраним у Фалльонера. Але між тим скористав на свій спосіб із слів недужого і старав ся єго успокоїти.

— Очивидно — лист, лист — відозвав ся — так каже ся і в піснї, що єї хлопцї саме тепер співали. Ти чей то мусїв чути. Пречудна співанка і годї єї забути.

— Лист — напишіть — пішлїть грошї — грошї — грошї — і фотоґрафію — фотоґрафію — грошї — повтаряв хорий з горячковим неспокоєм.

— Очивидно — завтра — коли прийде почта — богато листів — старав ся Дедді успокоїти Ляжема. — А тепер старай ся трохи уснути. Почекай — ось то буде добре для тебе.

На полицї стояла флящина з лікарством, яку лікар приніс був нинї рано. Лікарство слу-

повинна династия брати поважно, бо в такім случаю всї народи відлучили би ся від неї і Мадяри остали би осібняком. В такім случаю Хорвати злучили би ся і стреміли би до злуки з Австриєю.

Про положенє в Одесї доносять нинїшні телеґрами: Всякий рух в місті устав. Онгди вечером збунтовані грозили, що всьо знищать огнем. Полїция єсть безсильна. Войско стоїть під голим небом. Войскові варти пильнують державних будинків. Прибули до Одеси три полки кінноти з Тирасполя і Кишенева, а один полк піхоти з Київа. Войско стріляє також слїпими набоями для відстрашеня демонстрантів. Від середи обчисляють шкоди на близько 60 міліонів корон. Мимо величезних жертв в людях революцийний комітет видав порученє вести дальше борбу і витревати в нїй. — Daily Express доносить, що з Одеси надходить дуже мало вістий, бо цензура депеш значно заострена. Длятого всякі вісти, особливо анґлїйскі треба приймати з великим застереженєм. — З Севастополя доносять, що вислана до Одеси ескадра під командою адмірала Кріґера вже по більшій части повернула, небавом надпливе проча єї часть разом з панцирником „Князь Потемкин". Залога „Потемкина" складала ся з 850 людий. Як доносять з Одеси, зажадали они перед підданєм амнестиї, а коли єї відмовлено, стягнули червону хоругов і піддали ся без опору. Як кажуть, залогу розстріляють.

Ґенерал Линевич телеґрафує дня 1 с. м., що Японцї поступають наперед на правім російскім крилї і що в кількох місцях виперли російскі передні сторожі з їх становищ.

Новинки.

Львів, дня 3 липня 1905.

— **Цїсарскі стипендиї.** З початком шкільного року 1905/6 будуть надані в унїверситетї у Відни три, в унїверситетах у Львові і Кракові по одній, в унїверситетї в Чернівцях дві стипендиї ім. Франц Йосифа і Єлисавети в квотї 300 зр. в золотї, а в нїмецкій полїтехнїцї в Празї, в полїтехніках у Львові, Градци і Бернї і в академії рільничій у Відни по одній стипендиї ім. Франц Йосифа в квотї 300 зр. в золотї. Поданя мають бути внесені найпізнїйше до 31-го липня до ґенеральної дирекциї найвисших фондів (K. und k General-Direction der A. h. Fonde, k. k. Hofburg) у Відни.

— **Імешованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував учителя школи вправ в мужескій семинариї учительскій в Тернополи Іґн. Суского, головним учителем в такій-же семинариї.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий виїхав в суботу на довший побут за границю.

— **Бурмістром міста Перемишля** вибрано на ново д-ра Долиньского, а его заступником д-ра Фридр. Смутного.

— **Передчасна радість.** Незвичайний вид мали сими днями мешканцї Винницї, в подільскій губерниї, як пишуть тамошні часописи. Громадка жінок, християнок і жидівок танцювали разом на улицях. Танцї тревали дуже довго. Коли стали питати, яка причина тої радости, показало ся, що жінки в той спосіб виявляли свою радість з причини вісти, яка розійшла ся в містї, що війна скінчила ся.

— **Вибух сифона.** Мешканцї одного з домів при ул. Валовій в Стрию почули дня 21-го червня сильний гук, а відтак крики в мешканю п. Інґберґ. Коли збігли ся на місце, побачили п. Інґберґ з покалїченим і облитим кровію лицем. Показало ся, що виновником був — сифон з содовою водою. Внаслїдок сильного напору ґазів вирвала ся з него оловяна затичка в часї, коли п. Інґберґ наливала воду, ударила єї в лице і урвала їй кусень носа.

— **Ковнїр причиною смерти.** О незвичайній причинї смерти молодого офіцира доносять з Лїнцу. Офіцир 2 полку оборони краєвої, 30-лїтний Генр. Пуммер, мав маленьку ранку під бородою, на котру цїлком не зважав. Та ранка отирала ся о зелений ковнїр мундура і в наслїдок того Пуммер дістав закаженє крови і по кількоднєвних муках номер, бо всяка лїкарска поміч показала ся неможливою.

— **Нещастна пригода** лучила ся при будові костела в Волосові. Майстер будівельний, Гуцул з Косівщини, упав з рущтованя так нещасливо, що поломив собі майже всї ребра, обі руки й ногу. В наслїдок сего побитя нещасливий до кількох годин закінчив житє.

— **Вплив музики на зьвірята.** Дуже цїкаві спостереженя поробив зоольоґ Ф. Бакер, розслїджуючи вплив музики на спіймані зьвірята. Досліди робив він в той спосіб, що вечірними годинами приграває їм на скрипцї. — Пума не любить музики. Як довго дослїдник грав тихо і спокійно, він розтягав ся, клав голову між лаби і прислухував ся. Але коли музика стала голоснїйшою, він махав нервово хвостом, наставляв уха, вставав і бігав сюди й туди. Яґуар скакав при голоснїй музицї під стелю, але спокійна музика утихомирювала его. Коли музик відходив від клїтки, яґуар витягав за ним через решітку свої лаби з схованими пазурами і робив таке враженє, наче-б хотїв его затримати. Леонарди зовсїм на музику не зважали. Одна львиця з грема молодими зразу показувала цїкавість і занепокоєнє. Коли дослїдник, не перестаючи грати, став відходити від клїтки, усї четверо перейшли на сам край клїтки і поукладали ся, та коли він повернув, слухали уважно музики лагідної. Коли-ж він став грати скорий танець, молоді почали весело скакати. Дві ґієни сховались в найдальший куток клїтки та хотїли втікати через решітку. Малпи показували ся більше заціказленими як зворушеними. Лише одна мала полудиево-американьска малпа була дуже утїшена, головно танцями. Єї клїтка була зі скла, тому она прикладала цїкаво ухо до шпари між стїною а дверми. Коли музик відходив, бігла она за ним, кілько позволяла клїтка. Те саме робили й більші

жило на усмиренє болю. І Дедді, котрий не сумнївав ся, що оно буде добре також і на горячку, налив его майже повну ложку, бо можна було припускати, що недужий, напів несьвідомий, трохи его розлиє. І Дік Ляжем дійстно успокоїв ся; бурмотів ще лиш незрозумілі слова, а Дедді сидів спокійно і ждав, чи недужий не заспить. Хотїв відтак скористати з тої нагоди і скоро перебігти до Фалльонера. Між тим почав розглядати ся по комнатї і побачив в ногах ліжка зімняту куверту, на котрій була почтова стампіля одного із західних міст. Почта, що приходила до оселї три рази на тиждень, наспіла перед годиною, о тім знав Дедді і єму ясно стало, що Ляжем мусїв дістати лист. І справдї коло недужого лежав під стїною отвертий лист. Очивидно що серед таких обставин Дедді був обовязаний лист перечитати.

Було то коротке, ділове письмо, в котрім Ляжема взивано, аби він відворотною почтою прислав гроші за удержанє брата і сестри, котрі були під опікою посилаючого лист, або аби дїти відобрав і умістив деинде. Залягає вже надто довго з заплатою і хоч вже кілька разів обіцював, що гроші пришле, доси не додержав обітницї. Так довше не може тревати; або заплатить довг сейчас, або то послїдне письмо, якого Ляжем може від него надїяти ся.

Зміст письма не був для Дедді'ого нї новий нї несподїваний. Він читав вже подібні твори пера дочок і жінок своїх сусїдів, коли від них щастє відвернуло ся. Нїхто лїпше не знав як він, які непевні вигляди копача золота і яка заманчива надія, котра заєдно додає єму відваги. Саме хотїв лист з невдоволенєм віддожити, коли его погляд упав на кусник паперу, що лежав побіч куверти на покривалї, а котрого він доси не бачив. На папері невправною дитинячою рукою були виписані слова: „До мого брата", а дальше отсих кілька стрічок:

„Любий брате! Прошу Тебе, напиши сейчас до мене і до Цисї. Чому не пишеш? Вже дуже давно Ти не писав. Пан Рікет каже, що Ти цїлком на нас забув. Прошу Тебе пришли також свою фотоґрафію. Всї люди гадають, що я цїлком не маю старшого брата, бо инакше мусїв би я собі що пригадувати і знати, як він виглядає. Цися дуже плаче задля того. Мене болить голова, бо Вілїям Валькер побив мене; тому не пишу нинї більше.

Люблячий Тебе менший брат

Джім".

Дедді читаючи лист мусїв мимохіть на голос розсьміяти ся, хоч рівночасно сльози стояли єму в очах; він бо був дуже чутливий і легко запалював ся. Непевною рукою поставив сьвітло знов на своє місце і поглянув скоро не дуже приязним оком на недужого. Єго іменно зворушило не співчутє для „старшого брата", лише уява, як ті бідні дїти опущені і він почув охоту доволї о тім виговорити ся. Ще раз поглянув в сторону Діка Ляжема, відтак сховав папери до кишенї, заложив капелюх на голову, висунув ся тихо за двері і побіг чим скорше до ясно осьвіченого дому. Занятий цїлком одною гадкою, відповів на всї питаня, як має ся недужий: „О, єму цїлком добре!" і почав сейчас оповідати, як він найшов лист вірителя. Письмо дитини заховав собі на конець для викликаня найбільшого враженя. Як Дедді надїяв ся, жадане гроший вірителем стрітили его товариші з обуренєм.

— Ті люди там на селї всї такі самі — скрикнув капітан Флечер — они дійстно вірять, що ми потребуємо лише вивертїти діру в земли, аби добувати лопатами гроші. Приміром моя жінка, що впрочім не є цїлком дурна, дивує ся заєдно, що я їй не присилаю кождим кораблем бодай по пів сотки долярів.

— Мій старий робить ще гірше — сказав Август Гавстон, прозваний товаришами „немовлятем", живий двайцятилїтний хлопець. — Ось вчера писав менї, що був би цїлком вдоволений, коли-б я кождого дня відкладав для него і для матери лише по одній одинокій грудї золота — більше нїчого від мене не жадають.

— Так, так — відозвав ся инший — коби лиш не ті свояки, що нї на чім не розуміють ся, а тілько говорять про гірництво! Боб Фалльонер може говорити про щастє, що найшов нинї золото, але о много щасливійшим мусить ся чути, що не має нї дитини нї нікого, про кого мусїв би дбати.

Дедді виждав насамперед супокійно аж всї виговорили ся, а відтак витягнув другий лист з кишенї.

— То ще не всьо товариші — почав непевним голосом, але чим раз більше запалював ся. — Саме як я над тою справою роздумував, впадає менї в очи той малий кусник паперу, що лежить на боцї сам, відсунений — я читаю его і — мушу признати ся — аж за горло мене стискає.

Із зворушеня не міг дальше говорити.

— Поволи, Дедді, лиш поволи! — відозвав ся один із слухачів усьміхаючи ся. Видко товариші знали добре мягку вдачу Дедді'ого.

Він відчитав тепер лист дитини, але на жаль не добре, бо почав без нїякої потреби наслїдувати дитинячу шепотливу вимову на свій спосіб, що очивидно могло слухачів спонукати радше до сьміху, як зворушити до сльоз. Але коли вкінци письмо Джіма перейшло з рук до рук, зробило ся нагле дуже тихо.

— Знаєте що хлопцї — сказав вкінци Флечер, водячи очима довкола стола — ми повинні би щось сейчас зробити для дїтий! Ти чей нїчого такого не сказав Дікову? — обернув ся він до Дедді'ого.

— Нї словечка — він, знаєте, таки цїлком втратив память — горячка его дуже розібрала — плете самі незрозумілі слова. А впрочім він сяк чи так не має зломаного крейцаря.

Ті слова цїлком не годили ся з попереднім висказом Дедді'ого, що Ляжемови добре йде; але що то значило?

— Мусимо зібрати між собою тілько кілько зможемо, заки ще відійде вечірна почта — сказав „немовля" і почав перешукувати свої ки-

малии, що засідали півколесом в тій части клітки, що лежала найблизше музика. Вовки з прерии вилазили зараз за першим звуком з своїх нор, зразу бігали неспокійно, а відтак сідали кругом довкола него і поводили ся спокійно. Коли перестав, всї зближали ся до него і сягали за ним лабами, начеб хотїли сказати, щоби ще грав. Коли вертав, вовки прибирали давнїйшу поставу і спокійно слухали. Они анї одного тону з себе не видавали, підчас коли иньший вовк вив на цїле горло. То повторяло ся кілька разів. Взагалї більше подобає ся зьвірятам музика тиха і лагідна, як голосна і скора. Самицї більше на музику вразливі як самцї.

— **Що варта людске житє?** Жінка реставратора Орталї підчас їзди зелїзницею в Парижа до Родез погибла при зударі того поїзду з другим. Реставратор зажадав судово від заряду зелїзницї відшкодованя за жінку в квотї 80.000 франків. Оногди суд порішив сю справу і признав мужеви 12.000 фр. відшкодованя, бо на таку квоту оцїнив вартість жінки для мужа. Крім того заряд зелїзницї має платити одинокій дочцї Орталї по 600 фр. річної ренти аж до еї повнолїтности.

— **Дезертир.** Войскова команда донесла львівскій поліциї, що дня 18 м. м. утїк з касарнї у Львові вояк 80-го полку піхоти Григорий Степанюк, рядовий 11-ої компаниї.

Телеграми.

Букарешт 3 липня. Корабель „Князь Потемкин“ заплив нинї рано до порту в Констанци; на покладї було 700 людий без офіцирів. Капітан порту візвав корабель, аби відплив з порту. Залога зажадала поживи і вугля. Румуньскі власти відмовили, а залогу візвали, аби без оружия зійшла з корабля і впевнили еї, що в Румуниї будуть з ними поводити ся як з дезертирами заграничними. Коли би однако залога допустила ся супротив Румуниї ворожих кроків, буде против неї ужита сила.

Париж 3 липня. Берлиньский кореспондент дневника Matin мав одержати повновласть до оповіщеня письменної заяви канцлера Більова, що Нїмеччина нїколи не мала побічних гадок, які могли би Францию затревожити. Нїмецка дипльоматия полишає ся щирою і льояльною і не має нїякої иншої цїли, як справедливими средствами осягнути мирове полагодженє теперішної спірної справи.

Петербург 3 липня. Увільнені з „кн. Потемкина“ офіцири донесли, що капітана корабля Ґоликова закололи збунтовані моряки баґнетами.

Петербург 3 липня. Міністер скарбу приказав перевезти каси філії державного банку в Одесї і бесарабского банку з Одеси до Київа.

Севастополь 3 липня. Чорноморска ескадра Кріґера повернула сюди в значній части. Полишивші ся в Одесї кораблї повернуть імовірно з „Потемкином“.

Петербург 3 липня. Пароходна комунїкация між Кронштадтом а Петербургом здержана.

Берлин 3 липня. Lokal Anzeiger доносить з Петербурга: Вчера відбули ся тайні збори офіцирів, на котрих зажадано заведеня нової управи.

Льондон 3 липня. Після депеши, яка наспіла до Льойда з Костанци, панцирник „Князь Потемкин“ з торпедовою лодкою ч. 267 задержав ся перед тамошним портом. На овидї видко ще один корабель, котрий як здаєть ся, стереже обох згаданих кораблїв.

Льондон 3 липня. До „Daily Telegraph“ доносять з Шанґаю: Японцї посувають ся до Владивостока. Гадають, що недалеко ріки Тюмен прийде до битви.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7 00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8 18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский есть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

шенї. — Ану, люди, давайте лиш хто що має дрібного!

І він висипав всї дрібні гроші з своєї шкіряної мошонки на стіл.

— Стійте, хлопцї! — роздав ся тепер твердий мужеский голос. Господар, Боб Фальонер, встав і саме одягав ся в свій плащ від дощу. — Вам і так досить тяжко дбати про своїх свояків. Я стою сам один на сьвітї; позвольте менї тим зайняти ся. На почту мушу сяк чи так піти, аби купити білєт їзди до дому, отже рівночасно велю собі виповнити переказ на сто долярів і пішлемо его почтою тому вірителеви, тому ненаситному — як він називає ся, ага — Рікет — він заглянув в лист і записав собі адресу. — А ви хлопцї тимчасом сїдайте і уложіть листи — будете вже знати що — що Діка болить рука, не може сам написати і щось подібне, але що він вас просив переслати гроші і ви посилаєте. Правда? Більше нічого! Переказ надам я сейчас, а за годину може відійти ваш лист. Отже сховайте назад ваші гроші і гостіть ся дальше, доки я не верну.

Він вложив скоро капелюх на голову і вийшов.

— От се чоловік, що має серце на своїм місци — крикнув Флечер одушевлений, коли за Фальонером замкнули ся двері. — Ходїть хлопцї, пишім скоро лист, а відтак знов до карт.

Присунув своє крісло до стола, подали скоро перо і чорнило, але над уложенєм змісту розпочала ся жива розмова. З поглядом Дедді'ого, аби описати з чувством всї близші подробицї, не згоджено ся і остаточно уложено письмо до Рікета коротко, так як подав Фальонер.

— Але що зробимо з листом бідного малого Джіма? Чейже и на него треба відповісти — сказав Дедді торжественно.

— Коли Діка болить рука і він не може писати до Рікета, то як же зробити, аби він писав до Джіма? — відповіли єму.

— Але бідній дитинї треба чей також щось написати — наставав Дедді жалібним голосом.

— Ну, то напиши сам. Ти і Авґуст вже щось видумаєте. А я тимчасом волїю спробовати щастя.

Сказавши то Флечер перейшов до другого стола, а за ним прочі, аби засїсти до гри в карти. Лишили ся Дедді і Гавстон.

— Не можемо написати немов би то було від Діка, бо его брат знає почерк Дікового письма, хоч і не пригадує собі его з лиця. Знаєш? — сказав Гавстон.

— Очивидно що не можемо — згодив ся Дедді несьміло — але — відозвав ся зараз живійше — напишемо єму: „Дік велить єму сказати“ — так буде можна.

— Ти все маєш добру гадку — похвалив Гавстон. — Ну, тепер пиши.

Дедді вхопив перо і взяв ся за тяжку роботу. Кілька разів мусїв отирати очи зі зворушеня, а по хвили сказав:

— Як би то було? Слухай!

„Любий, малий Джіме!

Твій старший брат скалїчив ся в руку, впрочім він цїлком здоровий і веселий. Велить Тобі сказати, що не забув нї Тебе нї малої Цисї, а гроші для старого Рікета відходять рівночасно почтою. Він каже, аби Ви обоє були лиш веселі і не журили ся; брат Дік буде вже о Вас старати ся. Він не міг перше писати, бо наткнув ся на богату жилу і за кілька днїв надїє ся найти „купу золота“.

— Треба лиш уміти обходити ся з дїтьми — сказав Дедді перериваючи собі. — Таке мале сотворінє потребує тілько опіки і печаливости, що недужий. І нїчого не видає ся такому хлопцеви досить великим або досить страшним — як річи в дійстности виглядають, то его мало обходить.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).